

Αλίκη Καφετζοπούλου

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Τινάχτηκε απότομα από το κάθισμα κι όρμησε προς την πόρτα του λεωφορείου. Έσπρωξε κάποιον. Πάτησε άλλον και χτύπησε με δύναμη το κουμπί για τη στάση. Δεν ήταν αυτή η στάση που έπρεπε να κατεβεί. Μα η ταραχή του ήταν ανυπόφορη.

Δεν ήταν κάλαντα τούτα παραμονιάτικα. Και ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να τραγουδάνε τέτοια τραγούδια;

Παιδιά είναι. Ας κάνουν τα έθιμα, θα έλεγαν πολλοί αν άκουγαν την αντίδρασή του.

Μα τούτο ήταν έθιμο; Ήταν..., ναι, έτσι το ένιωσε. Ήταν μαστίγωμα! Γλυκά τα δροσερά πρόσωπά τους. Γλυκά τα μάτια τους. Τα λόγια τους μελωδικά. Και το μαστίγωμα, μαστίγωμα!

Πάτησε με δύναμη πάλι το κουμπί για τη στάση, παρ' όλο που το φως πάνω από την πόρτα ήταν αναμμένο και το κόκκινο ΣΤΟΠ πιο πέρα φαινόταν καθαρά. Δεν το έβλεπε.

Αυτός ήθελε να κατεβεί. Αν ήταν δυνατόν πριν από το σταμάτημα στη στάση. Να κατεβεί. Να μην ακούει, να μην ακούσει, μήπως ξανάρχιζαν, το τραγούδι που δεν το άντεξε.

Και το ξανάρχισαν.

«...Κι ως θα'σαι μέσα μας, έλεγαν στον Χριστό, κι ως θα'σαι μέσα μας ας λάμπει φωτεινό το άστρο στων ματιών μας το γαλήνιο ουρανό. Μεσ' στις ψυχές μας το φως Σου σα θα δει ίσως κινήσει κάποιος, Θεέ μου, να Σε βρει...»

Γιατί τούτη η ανατριχίλα στο κορμί του;

Δεν ήταν απ' τις αραιές χιονοστιβάδες που αργόπεφταν έξω αφού μέσα ήταν ζεστασιά. Δεν ήταν κι απ' το κρύο που μπήκε με το άνοιγμα της πόρτας σε λίγο.

Κατέβηκε ασυνείδητα, βαθιά και βγάζοντας αχνό με την ανάσα του πολύ.

Πού να προσέξει τα λαμπροστολισμένα μαγαζιά στο πεζοδρόμιο; Πού να διακρίνει τον χαρούμενο κόσμο που πηγαινοερχόταν με γεμάτες τσάντες και δέματα στα χέρια;

Αυτός ένα μόνο είχε μπροστά του. Το φοβερό ερώτημά του: Δεν ήταν βέβαιο πως είχε χάσει το Θεό; Τόσα χρόνια χωρίς τη σκέψη Του. Τόσα χρόνια χωρίς τη θύμιση από τις εντολές Του. Τόσα χρόνια με ασέβειες, με ειρωνείες, με την προτίμηση του σκοταδιού.

Του φάνηκε πως δεν είχε κατεβεί ακόμη απ' το λεωφορείο. Βέβαια, δεν είχε κατεβεί, αφού... Αφού άκουγε πάλι καθαρά, με τ' αυτιά του τις μελωδικές φωνές:

«Μέσ' στις ψυχές μας το φως Σου σα θα δει ίσως κινήσει κάποιος, Θεέ μου, να Σε βρει...»

Είχε κατεβεί. Είχαν κατεβεί και τα παιδιά. Και ένας ακόμη επιβάτης του λεωφορείου, που τα είχε ακούσει και που τους ζήτησε να ξανατραγουδήσουν πάλι εκεί στην πόρτα του μαγαζιού του κοντά στη στάση το ωραίο τραγούδι τους.

Το πηδηχτό κατέβασμά τους απ' του μαγαζιού το σκαλοπάτι τον έφερε στην πραγματικότητα. Στην πραγματικότητα, τυλιγμένη τώρα από ενός δακρύσματος το θάμπωμα.

Λοιπόν, μήπως αυτός ο κάποιος έπρεπε να γίνει ο εαυτός του; Αχ, μάνα!

Του φάνηκε πως μετά το τραγούδι του, δυνατή είχε ακουστεί και η φωνή της μητέρας του. Όπως τότε...

-Παιδί μου! Γιάννη μου! Ψάξε! Θα Τον βρεις παντού τον Θεό!

Βρόντηξε με οργή την πόρτα εκείνος τότε αντί για άλλη απάντηση στην κραυγή της. Κι έφυγε. Έφυγε αναζητώντας την ελευθερία του μακριά από συμβουλές.

Ω, με πόσα δεσμά τον είχε τυλίξει αυτή η ελευθερία! Με πόση ταραχή, αναζητήσεις, αγωνίες, ανειρήνευτες μέρες! Μέρες, όσες από τότε που έφυγε...

Καμπάνισαν ελαφρά τα τριγωνάκια πλάι του, καθώς τα παιδιά είχαν σταθεί στη στάση περιμένοντας άλλο λεωφορείο.

Τα κοίταξε με ζήλεια που μπορούσαν να λένε «μεσ' στις ψυχές μας το φως Σου σαν θα δει...». Είχαν φως στα μέτωπα, στα μάτια, και στην καρδιά τους κατάλαβε.

-Πώς τον βρίσκει κανείς τον Θεό; Ρώτησε τραχιά τον κοντινό του νεαρό.

-Αναπνέοντας! Πετάχτηκε ο μικρότερος. Θα μπορούσε κανείς να αναπνεύσει και να ζησει, αν δεν είχε δώσει ο θεός τον αέρα, το οξυγόνο, τους πνεύμονες;

-Κοιτώντας, πρόσθεσε άλλος. Θα έβλεπε κανείς τίποτα αν δεν είχε πλάσει την ωραία φύση και δεν του είχε χαρίσει τα μάτια;

-Μα πιο πολύ, βαδίζοντας και αναζητώντας στην εκκλησιά κάποιου πνευματικό, είπε αργά ο κοντινός- μαθητής Λυκείου έμοιαζε. Εκεί θα βρει την άπειρή Του αγάπη.

-Αγάπη; Και για εκείνους που έφυγαν μακριά Του;

-Για όλους! Αυτό δεν είναι το Όνομά Του; Εμμανουήλ! Ο Θεός είναι μαζί μας. Μαζί με όλους εμάς τους ανθρώπους.

Ήρθε το λεωφορείο και τα παιδιά μπήκαν χαρούμενα. Κι εκείνος σκέφτηκε, σκέφτηκε...

Είχε σουρουπώσει, όταν έμπαινε στο σπίτι του ξανά ύστερα από τόσο καιρό.

-Μητέρα, καλά Χριστούγεννα, είπε. Είχες δίκιο. Ο Θεός είναι παντού. Και πιο πολύ η αγάπη Του...